

Boros Imre: Már büntetik a klientúrát

2016 január 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ez a minimális méretnagyság évszázadokig csak államok szintjén valósult meg, államok küzdöttek a világpiaci pozíciókért.

Némelyikük arra is törekedett, hogy birodalmi státusra tegyen szert, és így más államokat, országokat, népeket

saját vazallusává tegyen, vagy katonai er?szakkal birodalmába olvasszon. Az ilyen törekvéseket a hatalmak közötti háború kísérte.

Európa története kiváltképpen err?l szólt egészen a Római Birodalomtól a Német-római Birodalmon keresztül Napóleonig és a német Harmadik Birodalomig. A britek az ilyen típusú terjeszkedést egyenesen világméret?vé tették, majd a második világháború után átadták, igaz kényszerb?l, a birodalmi kapukulcsot az Egyesült Államoknak. (Az ez irányú német és angol törekvések a két világháború során kölcsönösen kioltották egymást, a nevet? harmadik fél pedig ebb?l profitált.) A birodalomszervezés évezredes tapasztalatai – kiváltképpen a második világháború tragikus anyagi és humánvesztesége – az új nagyhatalom szervez?it arra a felismerésre juttatták, hogy a terjeszkedésb?l érdemes kihagyni a világméret? háborúkat, hiszen azok az okozott károkon keresztül éppen attól a haszontól fosztják meg majd ?ket, amit a birodalmuk növelést?l remélnek.

A vesztes, de a nyertes felek talpra állítása egyaránt iszonyú pénzekbe került már az els?, de kiváltképpen a második világháború után – ami nagyon hasznos tanulság volt. Mindezek miatt a birodalomszervezés el?terébe a nyers katonai er? helyett a gazdasági befolyás – és ennek els?rangú eszköze a pénz, a pénzforgalom szervezése – került, és ezt már nem direktben az állam, hanem a birodalmi szervez?k által kiválasztott cégek képviselték. A feladatra a pénz, azaz egészen pontosan a dollár, már 1913 óta készen állt, azóta, hogy az Egyesült Államokban a törvényhozás a pénzkibocsátás jogát magáncégeknek (Federal Reserve System) juttatta. A második világháború vége adott arra kit?n? alkalmat, hogy az 1944-es Bretton Woods-i megállapodás keretében ennek nemzetközi méret? intézményi keretei is létre jöjjenek. A folyamatot az 1989-es fordulat tetézte be azzal, hogy szabad utat nyitott a privatizáció, dereguláció, liberalizáció hármas jelszava fedezetével a magánt?ke el?tt bármilyen gazdasági pozíció megszerzésére az érintett térségekben. Globalizációról a mai értelemben lényegében azóta beszélhetünk.

A birodalom magánalapú szervezése azonban továbbra is az államok (egyes esetben nemzetállamok) megléte mellett folyt, ahol a magánhatalmak (bankok, nagy cégek) gazdasági értelemben is méretarányosan összehasonlíthatók voltak az államokkal. Egyes nagy cégek termelési értéke vagy egyes bankok mérlegf?összege akár többszöröse is lehet a kis- és közepes államok GDP-jének. Nyilvánvaló, hogy az ilyen érdekérvényesítésnek az a leghatékonyabb módja, ha az államok mérvadó politikai vezetéseit a nagy cégek érdekkörébe vonják, illetve szaporítják azokat a nemzetközi szervezeteket, amelyek kötelez? érvény? ajánlásokat tudnak tagjaik részére adni, mint az Európai Unió vagy a korábban létrehozott nemzetközi pénzügyi intézmény, a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank.

Csak arra kell törekedni, hogy ezeknek a szervezeteknek a vezet?i elkötelezett vagy kit?n?en dotált globalisták legyenek. Mindezt természetesen a pluralista demokrácia teljes látszatának (rendszeres parlamenti választások megtartása, civil szervezeti aktivitás stb.) megtartása mellett célszer? végezni, de uniós szinten még ez is mell?zhet?, hiszen a bizottság f?biztosai, f?igazgatói megválasztásához az európai polgárnak nincs semmi köze. Hiszen ?ket a kulcsjelent?ség? nemzetállamok beavatott politikai klientúrája juttatja célba.

Újabban azonban azt tapasztaljuk, hogy a globális gazdasági magánbirodalmak és az államok minden gondos szervezés ellenére gyakran kerülnek konfliktusba. A globalizmust kiszolgáló kormányzati er?k a saját b?rüket és politikai továbbélésüket kockáztatják azzal, ha mindig engednek az „ajánlásoknak”. Ilyen, a jól bejáratott globalista hatalomtechnikai rendszereket is szétfeszíteni készül? er?nek és globalista ajánlásnak látom a migránskérdést és a tervezett, az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti szabadkereskedelmi megállapodást (TTIP).

Mindkét esetben komoly nyomás alá került a helyi politika. A nyomás Európában leglátványosabban az unió legjelent?sebb országában Németországban, ott is a belpolitikában figyelhet? meg. Ez egyben azt is jelenti, hogy enyhül a nyomás a nemzeti érdeket a globalizmussal élesebben szembeállító kisebb államokon.

Miközben a globalista vonulatba besimuló német gazdasági nagyságok tárt karokkal fogadják a migránsokat, és új piaci lehet?séget látnak a TTIP-ben is, a választó és a fogyasztó egy emberként lázad ellene. A választó a migránsban az állami rendtartás totális lezüllésének veszélyét látja. A TTIP-b?l pedig azt sz?ri le, hogy ezután egészséges élelmiszerek helyett több m?táplálékkal kívánják ellátni, és elvonják a nemzeti joghatóságoktól a döntések jogát, nemzetközi vitákat kiváltó esetben pedig a globalista magángazdaságokat az állami joghatóság fölé helyezik. A választó elemi ösztöne azt súgja, hogy ez ellen tiltakoznia kell. Nem véletlen, hogy nem csak Németországban, de az unió többi nagyhatalmában is (Egyesült Királyság, Franciaország) milliós nagyságrendben tiltakoztak aláírásukkal az emberek a TTIP ellen. A kifejezetten iszlámtagadó Pegida mozgalom megjelenése sem a rasszizmusból, hanem az illegális beözönlés elleni elemi reflexb?l táplálkozik. A globalista magánhatalmak és az államok közötti feszültség pedig már a legfels?bb politikai szinteken is tetten érhet?. Ezzel magyarázható, a több mint egy évtizedig politikai példaképként kezelt Angela Merkel vessz?futása, valamint a tény, hogy

Spanyolországban nem megy a kormányalakítás, vagy hogy Ausztriában csúcsra jár a Szabadság Párt népszer?sége, de nincs ez másképpen Franciaországban sem, ahol a hatalomba készül? Sarkozynek is kapaszkodnia kell a Nemzeti Fronttal szemben.

A választó már bünteti a globalista nyomásnak ellenállni képtelen globalistakliens politikusokat. Ellenpéldaként csak a görög Sziriza és Ciprasz árulással felér? besimulása áll a globalista vonulatba, kérdés, hogy meddig lesz sikeres.

www.magyarhirlap.hu - Boros Imre

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló